

Alg 394

Sprawozdanie

Komisji szkolnej o sprawozdaniu Wydziału krajowego z dnia 1. sierpnia 1908 l. 66.043 i z dnia 25. września 1908 l. 99.721 w przedmiocie petycyi nauczycieli i nauczycielek, tudzież wdów i sierót po nauczycielach o policzenie w drodze łaski lat służby do emerytury i przyznania emerytury, pensyi wdowiej dodatków pięcioletnich itp

Wysoki Sejmie!

Ogólnemi uchwałami z dnia 12. listopada 1904 i 8. marca 1907, tudzież specyálnemi z dnia 11. i 12. marca 1907, 26. września, 8. i 12. października 1907, polecił Wysoki Sejm Wydziałowi krajowemu, by cały szereg petycyi ze sfer nauczycielskich o dodatkowe policzenie w drodze łaski lat służby do emerytury, o przyznanie dodatków pięcioletnich, emerytury, pensyi wdowiej, daru z łaski, o podwyższenie pensyi wdowiej itp. zbadał w porozumieniu z c. k. Radą szkolną krajową i przedłożył Wys. Sejmowi w tym przedmiocie sprawozdanie wraz ze swymi wnioskami.

Wydział krajowy w sprawozdaniu swem zaznacza, że jakkolwiek pragnąłby przyjść z pomocą petentom, i jakkolwiek jest z uznaniem dla pracy petentów, której skuteczność stwierdza c. k. Rada szkolna krajowa w znacznej ilości wypadków, to jednak załatwiając tę sprawę i przedkładając swe wnioski, stoi Wydział krajowy na tem zasadniczem stanowisku, że ma na oku przedewszystkiem przepisy obowiązującej ustawy. Z tego powodu popiera Wydział krajowy wobec Wys. Sejmu tylko te petycyje, które same i opinia o nich c. k. Rady szkolnej kraj. niezbicie stwierdzają, że ściśle stosowanie do petentów litery obowiązującej ustawy, stawiłoby proszących, względnie pozostałe po nich rodziny w niezwykle trudne położenie materyalne, lub gdzie nadzwyczajne i na wyjątkowe traktowanie sprawy zasługujące okoliczności przemawiają za petentami.

Wydział krajowy wnosi także o udzielenie jednorazowych darów z łaski tym petentom, którym można, zdaniem Wydziału krajowego, przyjść ze skuteczną pomocą, a którzy na tę pomoc zasługują i znajdują się w bardzo niepomyślnych stosunkach materyalnych.

Wreszcie przedkłada Wydział krajowy wnioski o przejście do porządku dziennego nad petycyami tych petentów, dla których rezultat badania ich próśb wypadł niekorzystnie.

Jakkolwiek Komisya szkolna podziela w zupełności stanowisko Wydziału krajowego, to jednak po zbadaniu odnośnych aktów nabyła przekonania, że kilka

petycyi, co do których Wydział krajowy mimo nader pomyślnej opinii i dodatkich wniosków c. k. Rady szkolnej krajowej — wnosi o odmowne załatwienie zasługuje na uwzględnienie — a mianowicie:

1. Marya Chrzanowska, obecnie stała nauczycielka szkoły żeńskiej imienia św. Antoniego we Lwowie, uzyskała jako stała naucz. w Rychcicach polskich pierwszy dodatek pięcioletni od 1. kwietnia 1888 począwszy. Petentka za zezwoleniem c. k. Rady szkolnej krajowej z dnia 29/8 1887 l. 11.890 przeniosła się na tymczasową posadę nauczycielki młodszej we Lwowie z zastrzeżeniem stałej posady w Rychcicach i na posadzie tej pobierała dalej ten dodatek pięcioletni i opłacała wkładki do funduszu emerytalnego

Wskutek wezwania c. k. Rady szkolnej krajowej z dnia 8/12 1891 l. 23.335 zrezygnowała Chrzanowska ze stałej posady nauczycielki szkoły ludowej w Rychcicach a c. k. Rada szkolna krajowa reskryptem z dnia 21/1 1892 l. 1.178, przyjmując do wiadomości jej rezygnację, wstrzymała także wypłatę zasłużonego już dodatku pięcioletniego.

Petentka otrzymała ponownie stałą posadę we Lwowie w r. 1889 — a w r. 1904 otrzymała pierwszy dodatek pięcioletni. Wskutek tego po 28 latach służby pobiera tylko jeden dodatek pięcioletni.

C. k. Rada szkolna krajowa reskryptem z dnia 26/10 1904 l. 3.814 i reskryptem z dnia 31/7 1907 l. 22.675 poparła petycję Chrzanowskiej, upraszając bardzo usilnie, aby Wydział krajowy zechciał przedłożyć ją Wysokiemu Sejmowi do uwzględnienia.

2. Emilia Parasiewiczowa, wdowa po dyrektorzce szkoły wydziałowej imienia Sobieskiego we Lwowie śp. Szczęsnym Parasiewiczzu, otrzymała rozporządzeniem Rady szkolnej krajowej z dnia 11/6 1907 l. 23.842 od 1. lipca 1907 pensję wdowią w kwocie 933 K 33 h., a dla 2 córek dodatek na wychowanie po 186 K rocznie.

Gdyby śp. Parasiewicz kilka miesięcy dłużej żył, byłby, według ustawy z r. 1907 otrzymał płacę 2.500 K, za kierownictwo 500 K, a 4 dodatki pięcioletnie 500 K razem 3.500 K. Pensya wdowią wyniosłaby wówczas 1.166 K 66 h., dodatek na wychowanie 2 córek po 233 K 33 h. rocznie.

Różnica w zaopatrzeniu wdowy według ustawy dawniejszej a ustawy z r. 1907 jest bardzo znaczna, a spowodowała ją tylko śmierć przedwczesna jej męża.

C. k. Rada szkolna krajowa reskryptem z dnia 4/9 1908 l. 14.480 popiera petycję Parasiewiczowej z następujących powodów:

Śp. Szczesny Parasiewicz służył długie lata w zawodzie nauczycielskim, praca jego była zawsze skuteczną i bardzo wydatną na polu pedagogiczno-dydaktycznym, a wdowa i sieroty pozostały bez żadnego zaopatrzenia.

3. Czesława Adameczykowa, wdowa po dyrektorzce 6 klasowej szkoły męskiej w Rawie śp. Janie Adameczyku otrzymała rozporządzeniem Rady szkolnej krajowej z dnia 31/3 1906 l. 14.077 pensję wdowią w kwocie 700 K, równającą się $\frac{1}{3}$ części płacy zmarłego męża.

Wdowa jest słabego zdrowia, nie może sama pracować i potrzebuje ciągłego leczenia. Nadto pozostaje przy niej oddawna chorowita siostra, niemająca żadnego utrzymania. Obie kobiety otrzymują się jedynie z powyższej szczupłej pensyi wdowiej i pozostają ciągle w biedzie.

C. k. Rada szkolna krajowa reskryptem z dnia 23/1 1908 l. 2.725 podaje, że mąż petentki śp. Jan Adameczyk służył w zawodzie nauczycielskim lat 35, a liczył w dniu śmierci 60-ty rok życia. Przez cały czas swojej służby odznaczał się niezwykle gorliwością w spełnianiu obowiązków zawodowych, jak również nieskazitelnym charakterem.

Spełniał chętnie różne obowiązki obywatelskie, piastował różne godności, świadczące o niezwykłym mirze i poważaniu, jakimi się cieszył jako to: członka Rady szkolnej okręgowej, członka Rady powiatowej, radnego miasta Rawy, był również przewodniczącym Koła szkoły ludowej.

W czasie służby otrzymywał często dekrety pochwalne, był również odznaczony srebrnym krzyżem zasługi z koroną i tytułem dyrektora.

Gdyby zmarły doczekał się był regulacyi płac w rok 1907, byłaby pozostała po nim wdowa otrzymała pensję w kwocie 933 K 33 h.

C. k. Rada szkolna krajowa ze względu na wybitne zasługi śp. Jana Adamczyka, jakoteż ze względu na stosunki samej petentki przemawia gorąco za przechyleniem się do petycyi wdowy

4. Zofia Mykietynowa, wdowa po śp. Michale Mykietynie, nauczycielu szkoły pospolitej imienia Sobieskiego we Lwowie, pobiera na mocy rozporządzenia Rady szkolnej krajowej z dnia 19/9 1907 L. 26.929 pensję wdowią 633 K 33 h i dodatk na wychowanie 2 córek po 126 K 66 h. Gdyby śp. Michał Mikietyń kilka miesięcy dłużej żył, otrzymałby według ustawy z 25/5 1907 Nr. 49. Dz. u. kr. od 1. lipca 1907 płacę w kwocie 2.300 K a wraz z 1. dodatkiem pięcioletnim 2.400 K — pensya wdowia wypadłaby zatem od tych poborów na 800 K, a dodatek na wychowanie 2 córek po 160 K.

C. k. Rada szkolna krajowa reskryptem z dnia 4/9. 1908 L. 14.480 popiera tę petycję i zaznacza, że zmarły nauczyciel służył długie lata w zawodzie nauczycielskim, praca jego była zawsze skuteczną i wydatną, a pozostała wdowa i siostry nie mają żadnego zaopatrzenia.

5. Józefa Taborowa, wdowa po zmarłym dnia 5/6 1905 emerytowanym kierowniku 2-klasowej szkoły lud. w Prądniku czerwonym śp. Antonim Taborze pobiera na mocy ustawy dnia 1/1 1889 Nr. 16. Dz. u. kr. pensję wdowią 600 K równającą się $\frac{1}{3}$ części ostatnich poborów jej męża. Ponieważ wspomniana ustawa z d. 1/11 1889 Nr. 16 nie przyznawała kwartału pozgonnego po nauczycielach zmarłych na emeryturze, a ustawa z 11/6 1905 Nr. 73. Dz. u. kr. w czasie śmierci nauczyciela Taborzy nie weszła w życie, przeto pozostałej wdowie nie przyznano kwartału pozgonnego.

C. k. Rada szkolna krajowa reskryptem z dnia 19/11 1906 L. 27.149 zaleca petycję Józefy Taborowej o przyznanie kwartału pozgonnego łaskawemu uwzględnieniu, ponieważ śp. Antoni Tabor chorując dłuższy czas, pozostawił długi i rodzinę swą w nędzy.

6. Bolesława Klementyna Bienkowska, stała nauczycielka w szkole wydziałowej żeńskiej im. Elżbiety we Lwowie, prosi o policzenie lat służby do emerytury.

Wedle sprawozdania Rady szkolnej krajowej z d. 9/4 1908 L. 5.891 otrzymała wspomniana nauczycielka dnia 23/6 1885 jako prywatystka świadectwo dojrzałości w c. k. Seminarium naucz. żeńskim we Lwowie.

Już od 1/2 1885 pełniła ona obowiązki nauczycielki tymczasowej w 1-klasowej szkole ludowej w Mycowie. Z Mycowa przeniosła się we wrześniu 1887 do szkoły wydziałowej żeńskiej we Lwowie jako bezpłatna praktykantka i praktykowała tu do 31/10 1892. Od 1. kwietnia 1890 przyznała jej Rada szkolna okręgowa miejska we Lwowie dekretem z d. 9/4 1890 l. 749 wynagrodzenie w kwocie 360 zł. za prowadzenie samostnej klasy, od 1. listopada 1892 zaś zamianowała ją dekretem z 20/10 1892 L. 2.253 tymczasową nauczycielką w szkole wydziałowej żeńskiej im. Elżbiety.

Rozporządzeniem z dnia 5/8 1899 L. 15.198 policzyła petentce c. k. Rada szkolna krajowa do emerytury tylko lata służby od 1. listopada 1892.

C. k. Rada szkolna krajowa przemawia za częściowem uwzględnieniem pe-

tycy Bieńkowskiej i wnosi o policzenie jej dodatkowo do emerytury czasu służby od 23/6 1885 t. j. od dnia uzyskania świadectwa dojrzałości do 31. października 1892 z usprawiedliwioną przerwą od 1. września 1887 do 31. marca 1890, podczas której to przerwy była bezpłatną i płatną praktykantką, nie prowadząc samodziśnie klasy.

7. Onufry Cybyk, emerytowany naucz. szkoły 1-klasowej w Trepczy, rozpoczął służbę w zawodzie nauczycielskim z dniem 1.9 1861 i bez przerwy sprawował obowiązki do 31/8 1881. W roku tym posada nauczycielska, którą Cybyk tymczasowo zajmował, została stale obsadzoną, a Cybyk uwolniony został z okręgu tarnopolskiego.

Przez 5 lat ubiegał się bezskutecznie w różnych okręgach o posadę i dopiero 1/10 1886 otrzymał tymczasową posadę w Radoszycach, a c. k. Rada szkolna krajowa przenosząc go rozporządzeniem z dnia 19/10 1903 L. 37.652 w stały stan spoczynku, policzyła mu do emerytury tylko 17 lat służby to jest od uzyskania posady w Radoszycach, uważając 5-cioletnią przerwę w służbie za nieusprawiedliwioną. Za tych policzonych 17 lat służby przyznano mu emeryturę w kwocie 510 K.

Reskryptem z dnia 10/4 1908 L. 7.981 oznajmiła Rada szkolna krajowa, że Onufry Cybyk dnia 7/6 1908 kończy 70. rok życia, do pracy jest zupełnie niezdolny, a szczupła emerytura 510 K na utrzymanie nie wystarcza. Dla powyższych powodów popiera Rada szkolna krajowa petycję Cybyka i przedstawia wniosek na wyjednanie policzenia Cybykowi do emerytury z 20-tu lat służby przed przerwą lat 10 i podwyższenia skutkiem tego emerytury z 510 na 810 K.

Wobec przedstawionego stanu rzeczy wnosi Komisya szkolna:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

I.

1. Maryi Chrzanowskiej (p. 88), stałej nauczycielce szkoły żeńskiej im. św. Antoniego we Lwowie, przyznaje się w drodze łaski od 1. stycznia 1909 utracony wskutek rezygnacyi ze stałej posady pobierany przez nią dodatek 5-letni w kwocie 100 K.

2. Emilii Parasiewiczowej (p. 4.), wdowie po dyrektorze szkoły wydziałowej im. Sobieskiego we Lwowie, przyznaje się w drodze łaski pensję wdowią, wymierzoną wedle ustawy z r. 1907 w rocznej kwocie 1.166 K 66 g, jakoteż dodatek na wychowanie dwóch córek po 233 K 33 h od 1. stycznia 1909 począwszy.

3. Czesławie Adamczykowej (p. 104), wdowie po dyrektorze 6-klasowej szkoły męskiej w Rawie, podwyższa się w drodze łaski od 1. stycznia 1909 począwszy pensję wdowią z 700 K do kwoty 933 K 33 h.

4. Zofii Mykietynowej, wdowie po nauczycielu szkoły posp. im. Sobieskiego we Lwowie przyznaje się w drodze łaski pensję wdowią wymierzoną w myśl postanowień ustawy z dnia 25/5 1907 Nr. 47. Dz. u. kr w rocznej kwocie 800 K, a na wychowanie 2 córek po 160 K od 1. stycznia 1909 począwszy.

5. Józefie Taborowej (p. 78.) wdowie po kierowniku 2-klasowej szkoły lud. w Prądniku czerwonym, przyznaje się w drodze łaski kwartał pozgonny w kwocie 450 K.

6. Bolesławie Klementynie Bieńkowskiej (p. 121.) stałej naucz. w szkole wydziałowej żeńskiej im. Elżbiety we Lwowie, wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury czas służby od 23/6 1885 do 31. października 1892 z usprawiedliwioną przerwą od 1/9 1887 do 31/3 1890, na wypadek spensjonowania.

7. Onufremu Cybykowi (p. 51.) emeryt. nauczycielowi 1-kl. szkoły w Trepczy wlicza się w drodze łaski z 20-tu lat służby przed przerwą lat piętnaście

i podwyższa się skutkiem tego emeryturę jego z 510 K na 960 K rocznie od 1. stycznia 1909 r. począwszy.

8. Henrykowi Lercłowi, (p. 2.) nauczycielowi w Janowie wlicza Sejm w drodze łaski z lat służby przed przerwą pięć lat do emerytury — na wypadek spensjonowania.

9. Leonowi Rzeszowskiemu (p. 1.) wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury lata służby od 1 września 1872 do końca stycznia 1878 — na wypadek spensjonowania.

10. Wandzie Kalinowiczówniej, emerytowanej nauczycielce podwyższa Sejm w drodze łaski emeryturę z 680 na 800 K rocznie, począwszy od 1. stycznia 1909 roku.

11. Maryi Szaszkiewiczowej, wdowie po tymczasowym nauczycielu przyznaje Sejm w drodze łaski stałe zaopatrzenie w kwocie 240 K rocznie, począwszy od 1. stycznia 1909 roku.

12. Felicji Korosteńskiej, byłej nauczycielce szkół prywatnych podwyższa Sejm w drodze łaski stałe zaopatrzenie z 160 na 240 K rocznie, począwszy od 1. stycznia 1909 roku.

13. Wojciechowi Putale (p. 3.) emerytowanemu naucz. wlicza Sejm w drodze łaski jeden rok służby do emerytury i podwyższa ją z kwoty 780 na 810 K rocznie, począwszy od 1. stycznia 1909 r.

14. Michałowi Pali, (p. 4.) byłemu nauczycielowi przyznaje Sejm w drodze łaski stałe zaopatrzenie w kwocie 180 K rocznie, począwszy od 1. stycznia 1909 r.

15. Janowi Mayerowi, (p. 6.) zastępcy nauczyciela w Bełdnie, przyznaje Sejm w drodze łaski emeryturę w kwocie 240 K rocznie, na wypadek i od dnia uwolnienia ze służby.

16. Michałowi Sali (p. 7.) nauczycielowi pomocniczemu w Izdebniku przyznaje Sejm w drodze łaski emeryturę w kwocie 800 K rocznie, na wypadek i od dnia uwolnienia ze służby.

17. Aleksandrowi Lasce (p. 10.) emerytowanemu nauczycielowi podwyższa Sejm w drodze łaski emeryturę z 350 do 500 K rocznie, począwszy od 1. stycznia 1909 roku.

18. Michałowi Pocieszyńskiemu, (p. 19.) emerytowanemu nauczycielowi podwyższa Sejm w drodze łaski emeryturę z 330 na 500 K rocznie, począwszy od dnia 1. stycznia 1909 r.

19. Adolfowi Nagłowi, (p. 25.) nauczycielowi w Rudnie wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury lata służby od 7 października 1877 do 31. stycznia 1879, na wypadek spensjonowania

20. Stefanowi Kapuściejowi, (p. 38.) nauczycielowi w Wierzbicy, wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury pięć lat służby z lat służby przed uzyskaniem kwalifikacji, na wypadek spensjonowania.

21. Michałowi Daniłce, (p. 41.) nauczycielowi w Woli wielkiej wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury lata służby od r. 1888, na wypadek spensjonowania.

22. Adolfowi Wróblewskiemu, (p. 42.) nauczycielowi w Leśniowicach wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury dziewięć lat służby nauczycielskiej przed uzyskaniem kwalifikacji przez petenta, na wypadek spensjonowania.

23. Władysławowi Dąbrowskiemu, (p. 43.) nauczycielowi w Szwałkowcach wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury 16 lat służby z lat służby uzyskanej przed kwalifikacją przez petenta, na wypadek spensjonowania.

24. Janowi Bohaczykowi, (p. 48.) naucz. w Bartnem wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury dziesięć lat służby z lat służby przed uzyskaniem kwalifikacji przez petenta, na wypadek spensjonowania,

25. Rudolfowi Grossmanowi, (p. 50.) emer. nauczycielowi podwyższa Sejm w drodze łaski emeryturę z 715 na 900 K rocznie, począwszy od 1. stycznia 1909.

26. Wincentemu Wałaszkiwiczowi, (p. 61.) nauczycielowi we Lwowie wlicza Sejm w drodze łaski czas służby od 1. października 1878 do 31. sierpnia 1886, w celu przyznania petentowi dalszych dodatków pięcioletnich.

27. Pawłowi Kornowie, (p. 64.) nauczycielowi w Borowem wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury sześć lat służby z lat służby tymczasowej, na wypadek spensjonowania.

28. Felicji Machalskiej, (p. 75.), wdowie po nauczycielu przyznaje Sejm w drodze łaski zaopatrzenie wdowie w kwocie 120 K, począwszy od 1. stycznia 1909 r.

29. Katarzynie Zajączkowskiej, (p. 76.) wdowie po nauczycielu przyznaje Sejm w drodze łaski zaopatrzenie wdowie w kwocie 240 K rocznie, począwszy od dnia 1. stycznia 1909 r.

30. Maryi Chorażowej, (p. 81.) wdowie po nauczycielu przyznaje Sejm w drodze łaski zaopatrzenie wdowie w kwocie 366 K 66 h rocznie i dodatek dla dwojga małoletnich dzieci w kwocie po 80 K rocznie dla każdego dziecka, aż do czasu osiągnięcia przez każde dziecko 20. roku życia lub wcześniejszego zaopatrzenia, począwszy od 1. stycznia 1909.

31. Franciszce Rodowiczowej, (p. 82.) wdowie po nauczycielu przyznaje Sejm w drodze łaski stały zasiłek w kwocie 100 K rocznie, począwszy od 1. stycznia 1909 r.

32. Maryi Baranowej, (p. 84.) wdowie po nauczycielu przyznaje Sejm w drodze łaski zaopatrzenie wdowie w kwocie 166 K 66 h rocznie i datek dla pięciorga dzieci w kwocie łącznej 83 K 34 h aż do czasu osiągnięcia przez każde dziecko 20. roku życia, lub wcześniejszego zaopatrzenia, począwszy od 1. stycznia 1909 r.

33. Adolfie Głowackiej, (p. 86.) sierocie po nauczycielu przyznaje Sejm w drodze łaski stały dar w kwocie 120 K rocznie, począwszy od 1. stycznia 1909 r.

34. Jadwidze Knihinickiej (p. 109), wdowie po nauczycielu, podwyższa Sejm w drodze łaski stały dar ze 120 na 200 K rocznie, począwszy od 1. stycznia 1909 r.

35. Irenie Jarosławie dw. im. Harasymowiczówny, (p. 115), sierocie po nauczycielu, przyznaje Sejm w drodze łaski pensję sierocińską w kwocie 120 K rocznie aż do 20. roku życia lub wcześniejszego zaopatrzenia począwszy od 1. stycznia 1909 roku.

36. Maryi Jacykowej, (p. 116), wdowie po nauczycielu, przyznaje Sejm w drodze łaski zaopatrzenie wdowie w kwocie 366 K rocznie i dodatek na wychowanie dziecka w kwocie 73 K rocznie, aż do osiągnięcia przez dziecko 20. roku życia lub wcześniejszego zaopatrzenia, począwszy od 1. stycznia 1909 r.

37. Maryi Karolinie dw. im. Kwakowej, (p. 119), wdowie po nauczycielu, przyznaje Sejm w drodze łaski zaopatrzenie wdowie w kwocie 240 K rocznie i dodatek na wychowanie dla każdego z trojga dzieci po 80 K rocznie, aż do czasu osiągnięcia przez każde dziecko 20. roku życia, lub wcześniejszego zaopatrzenia, począwszy od 1. stycznia 1909 r.

38. Maryi Janiszewskiej Lewińskiej, (p. 134), nauczycielce w Korostowicach, wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury lata służby od 1. września 1887 do 24. lutego 1892, na wypadek spensjonowania.

39. Wandzie Siarczyńskiej, (p. 135), nauczycielce w Stasiowej Woli, wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury lata służby od 14. września 1888 do 27. lutego 1894, na wypadek spensjonowania.

40. Annie Woronieckiej, (p. 138), nauczycielce we Lwowie, wlicza Sejm w drodze łaski do emerytury pięć lat służby z czasu praktyki nauczycielskiej, na wypadek spensjonowania.

41. Józefie Myjakowej, (p. 139), wdowie po nauczycielu, przyznaje Sejm w drodze łaski zaopatrzenie wdowie w kwocie 400 K rocznie i dodatek na wychowanie czworga dzieci w łącznej kwocie 320 K rocznie, czyli po 80 K rocznie dla każdego dziecka, aż do 20. roku życia lub wcześniejszego zaopatrzenia, począwszy od 1. stycznia 1909 r.

II.

Jednorazowy zasiłek przyznaje Sejm w drodze łaski:

- a) Antoniemu Mosiewiczowi, em. naucz. (p. 63.) w kwocie stu (100) K;
 - b) Eustachemu Chomińcowi, em. naucz. (p. 72.) w kwocie stu pięćdziesięciu (150) K;
 - c) Sabinie Paduczakowej, wdowie po naucz. (p. 77.) w kwocie dwustu (200) K;
 - d) Leokadyi Waleryi dw. im. Markiewiczowej, wdowie po naucz. (p. 80.) w kwocie stu pięćdziesięciu (150) K;
 - e) Eugenii Pużyńskiej, wdowie po naucz. (p. 85.) w kwocie dwustu (200) K;
 - f) Antoninie Drukowej, wdowie po naucz. (p. 100.) w kwocie stu (100) K;
 - g) Maryi Tytłowej, wdowie po naucz. (p. 107.) w kwocie stu (100) K;
 - h) Eufrozynie Zychowej, wdowie po naucz. (p. 110.) w kwocie stu (100) K;
 - i) Paulinie Paniczewskiej, wdowie po naucz. (p. 126.) w kwocie stu (100) K.
- Sumę tych zasiłków, stanowiących kwotę tysiąca dwustu (1.200) K wstawia Sejm do Rubr. IV. poz. 16 c) wydatków preliminarza budżetu funduszu szkolnego krajowego na rok 1909.

III.

Nad petycjami

Stefana Jaklińskiego (p. 1.), Piotra Świątkiewicza (p. 5.), Jana Bisanza (p. 8.), Michała Marmasza (p. 9.), Bronisława Motylewicz (p. 11.), Szymona Usockiego (p. 12.), Pawła Medwida (p. 13.), Ignacego Maraszewskiego (p. 14.), Józefa Skowrońskiego (p. 15.), Karola Pełzaczyńskiego (p. 16.), Jana Keipera (p. 17.), Mikołaja Borszcza (p. 18.), ks. Franciszka Rabija (p. 20.), Walentego Januszkiewicza (p. 21.), Szczepana Balla (p. 22.), Jana Atamańczuka (p. 23.), Jana Sroki (p. 24.), Edwarda Dworzaczka (p. 26.), Konstantego Pragłowskiego (p. 27.), Damiana Hawrana (p. 28.), Jana Jaremy (p. 29.), Franciszka Gottwalda (p. 30.), Piotra Dowosera (p. 31.), Bazylego Medyńskiego (p. 32.), Antoniego Radzińskiego (p. 33.), Jana Wisza (p. 34.), Edwarda Hoszarda (p. 35.), Andrzeja Nauczuka (p. 36.), Józefa Foxa (p. 37.), Andrzeja Behena (p. 39.), Emila Wiszomirskiego (p. 40.), Szymona Menachema Mandla (p. 44.), Stanisława Daneckiego (p. 45.), Abrahama Lechera (p. 46.), Aleksandra Czaprańskiego (p. 47.), Szymona Stecury (p. 49.), Franciszka Budzińskiego (p. 52.), Władysława Saneckiego (p. 53.), Pawła Dymidasa (p. 54.), Stanisława Haducha (p. 55.), Mikołaja Kiernickiego (p. 56.), Teodora Marynowicza (p. 57.), Bazylego Pellicha (p. 58.), Karola Chorążego (p. 59.), Hilarego Nabaka (p. 60.), Wojciecha Marka (p. 62.), Michała Niemierowskiego (p. 65.), Tomasza Wojcikiewicza (p. 66.), Józefa Żakiego (p. 67.), Piotra Kostruby (p. 68.), Jana Planeckiego (p. 69.), Mieczysława Bobrzyńskiego (p. 70.), Tomasza Okońskiego (p. 71.), Teodora Bernadzikiewicza (p. 73.), Eleonory Hablowej (p. 79.), Maryi Pisarczukowej (p. 83.), Jana Sierosławskiego (p. 89.), Anastazyi Broszównej (p. 90.), Pauliny Sydorowej (p. 91.), Wandy Spirydowiczowej (p. 92.), Rozalii Sokołowskiej (p. 93.), Anny Bieleckiej (p. 94.), Maryi Dutkiewiczowej (p. 95.), Agaty Ferensiewiczowej (p. 96.), Antoniny Dębickiej (p. 97.), Anny Grodzkiej (p. 99.),

Maryi Gołębiowej (p. 101), Olimpji Ballowej (p. 102.), Bronisławy Leopoldy dwim Witekowej (p. 105.), Serafiny Oponowiczówny (p. 106), Heleny Martynowej (p. 108.), Heleny Ostaszewskiej (p. 111.), Maryi Binduchowskiej (p. 112.), Danieli Pezdańskiej (p. 113), Janiny Kołodziejówny (p. 114.), Mieczysława Naganowskiego (p. 117.), Katarzyny Jaremkowej (p. 118). Julii Kutkowskiej (p. 120.), Heleny Piszowej (p. 122.), Maryi Hornatkiewiczowej (p. 123), Irmy Buzathówny (p. 124.), Jadwigi Wiszniewskiej (p. 125.), Karoliny Garbieniówny (p. 127.), Kamilii Romaszkanówny (p. 128.), Petroneli Winnickiej (p. 129.), Jadwigi Klimkowiczowej (p. 130.), Olgi Supińskiej (p. 131.), Maryi Halkowej (p. 132.), Anieli Ryżewskiej (p. 133), Barbary Chodyńskiej (p. 137.), Stanisławy Zielińskiej (p. 6.), — przechodzi Sejm do porządku dziennego.

Przewodniczący:

Rayski.

Sprawozdawca:

Michałowski.